

Contra els dos extremismes

Cada poble té la llibertat que es mereix. Aquesta és una gran veritat que la realitat no desmenteix mai. Quan un Mèxic, un Venezuela, un Portugal, un Iugoslàvia, una Itàlia, passen mansos sota la xurriaca d'un dictador, és que els ciutadans d'aquests països tenen ànima de ramat, i no són dignes de l'aire de la democràcia.

Quan Espanya aguantava el jou que el rei i Primo de Rivera li havien posat, és que el país es mereixia la dictadura i no era digne de la llibertat. Cada poble té la llibertat que es mereix, i aleshores aguantàvem el cop de sabre, perquè ens el mereixíem.

Es que avui el país ha canviat tant, que ja en som dignes d'aquesta llibertat? Ha canviat una mica, però no ha canviat del tot. Una gran part del país, potser en minoria, però evidentment la que crida més, es mereix encara una dictadura; no és digna del règim de llibertat que ha estat implantat amb la República.

Avui no són dignes de la llibertat els ciutadans dels partits extrems que propugnen per implantar "la seva" dictadura. Les dretes, les forces conservadores, els catòlics, que fan ús de la llibertat que la República ha implantat, per atemptar contra la vida de la mateixa República, i voldrien aterrar-la per a fer reviure la dictadura d'un Anido o implantar la d'un Maura o d'un Sanjurjo, no són dignes del règim de llibertat que gaudeixen, i es mereixen una dictadura: no pas una dictadura nostra, perquè nosaltres som liberals i no podem propugnar-la, sinó la dictadura dels de baix, la d'aquests que volen que el país, sense preparació, per satisfer passions més que ideals, faci un salt en el buid, sense que a l'altra banda hi hagi res preparat. Les classes conservadores que estan tan satisfetes per dins davant dels manceigs de l'anarquisme perquè creuen que això mina la vida de la República, són mereixedores que aquests que ells afalaguen d'amagat, triomfessin per a fer-los sentir el pes de llur força desfermada.

L'extremisme de baix, la incoerent demagògia per la demagògia, sense ni un bri de previsió constructiva—i tant com es podria construir

si s'aterrés tot el que es pugna per aterrar—, tampoc no és digne de la llibertat. En fa ús, també, per atemptar contra la vida de la República i voldria implantar "la seva" dictadura, una dictadura que el dia que tingués els ressorts del Poder a les mans, crearia una guàrdia civil al costat de la qual la d'avui, amb tots els seus defectes, i amb tota la manca de control de què de vegades ha donat mostra, seria una mena de cor d'àngels. Aquest extremisme de baix tampoc no se'l mereix la llibertat, ans es mereix una dictadura blanca que li fes sentir el seu pes, una dictadura blanca com la que aquest extremisme de baix va estar aguantant durant set anys sense badar boca perquè els seus homes estaven esperant que hi hagués un règim liberal per a poder fer el valent.

Si algun càrrec es pot fer fins ara al règim republicà, és el d'haver estat excessivament tolerant amb les forces extremes blanques i vermelles. Uns i altres estan compromentent la tranquil·litat de la República—no pas la vida, perquè el règim ha vingut portat per la immensa majoria dels ciutadans.

Si tot el país estés representat exclusivament per aquests dos extremismes, diríem que el poble d'aquest país no es mereix el règim de llibertat que té. Afortunadament, aquests extremismes estan en minoria. Però ha arribat l'hora que l'autoritat faci sentir el seu pes damunt els que, emparats en la República, van només a la seva perquè la República no els interessa. Damunt d'aquests, blancs i vermells, ha de caure no pas la força cega irresponsable i arbitrària d'un governador o d'un cap de policia amb carta blanca, sinó el pes de la llei que té el seu text i la seva lletra concreta que s'està infringint per una tolerància excessiva. Potser ha arribat l'hora que tots els que estimem la República estiguem més que mai al costat de l'autoritat, no pas platònicament com fins ara, sinó per exigir-li que defensi amb energia aquest patrimoni que és de tots, que és el règim que el 14 d'abril ens vàrem donar.

El Govern ha de pensar que en aquesta tasca de fer-se respectar, tindrà tot el poble al costat seu. El

Sessió de l'Ajuntament

Dijous a la nit, a dos quarts d'onze, celebrà sessió ordinària el nostre Ajuntament, sota la presidència de l'alcalde senyor A. Martí Baiges. Hi assisteixen els regidors Clivillé, Tortajada, Jordana (J.), Bieto, Virgili, Monner, Clariana, Ribes, Cavaller, Gatell, Bellsells, Ferrater, Banús, Miquel, Odena, Camps, Caixers, Mercader, Magrinyà, Jordana (R.), Abelló, Andreu, Borràs i Cabrer.

Després de llegida l'acta de la passada sessió, que és aprovada, el senyor Jordana (R.), en nom de la minoria d'Esquerra Republicana de Catalunya, proposa que, en vista dels greus aconteixements que han ocorregut en diversos pobles del Llobregat, l'Ajuntament acordi telegrafiar al Govern de la República la seva adhesió. També manifesta el senyor Jordana que la minoria que ell representa, es posa a la disposició del Consistori per tot quan calgui en defensa de la República.

La proposició del senyor Jordana, és aprovada.

Es passa a l'Ordre del Dia. Hi ha una comunicació del Patronat local de l'Escola del Treball, donant compte d'haver cessat el representant d'aquesta Corporació en el dit Patronat, senyor Francesc Abelló, i demanant sigui reelegit o designat el seu substitut. El Consistori acorda reelegir el senyor Abelló.

Altra de la Societat "El Círculo" oferint a l'Ajuntament el Teatre Circ i terrenys annexes. A proposta de la Presidència, s'acorda nomenar una comissió especial perquè ho estudiï, de la qual en formin part un representant de cada grup del Consistori.

El Consistori es dona per enterat d'una instància del senyor Joan Roca Jové, representant de l'empresa anunciadora "Diana", manifestant que renúncia la concessió que se li feu per a utilitzar la pa-
seu cap, Manuel Azaña, va dir:
—Ai, del que s'atreveixi a aixecar la mà contra la República!— Potser ha arribat l'hora de palesar amb fets que la República se sap fer tómer d'aquells que no la saben respectar.

(De "L'Opinió").

red de la Casa de Caritat per fixació d'anuncis.

Altres instàncies:

Del Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria preguntant se'ls concedeixi una subvenció amb destí a la seva biblioteca.

Del senyor Josep M.ª Pons Costes, demanant l'adopció d'uns acords relacionats amb l'expedient d'obra ruïnosa de la casa núm. 10 de la seva propietat, dels carrers de la Mar.

Del senyor Joan Blanchard Vilà, sollicitant una modificació en el traçat del carrer en projecte que ha d'unir la perllongació del de la Fortuna amb el de Frederic Soler.

Passen a la Comissió d'Hisenda, la primera i les altres dues a la de Foment.

Dictamen de la Comissió de Foment que va quedar damunt de la taula en la sessió passada, referent a la construcció del carrer abans esmentat.

Com sigui que la Presidència demana que el dictamen retorni a la Comissió, puix que té relació amb la instància llegida anteriorment, el senyor Odena se n'estranya. Diu que en firmar ell el dictamen, com a vocal de la Comissió, abans va demanar que se l'informés si el traçat del carrer s'havia fet d'acord amb els veïns interessats, i se li contestà afirmativament. Pel que es veu—diu—no fou així, puix que s'ha de rectificar perquè una de les parts no hi està conforme, la qual cosa considera poc seriosa y demana que en el successiu, hi hagi més serietat a la Comissió, en informar els dictàmens.

Li contesta la Presidència, dient que, en realitat, se l'informà bé, puix que el traçat es feu d'acord amb els interessos dels veïns. Li explica les qüestions que posteriorment s'han suscitat, alienes a la Comissió, les quals el fan proposar que el dictamen retorni a aquesta, sense que això signifiqui una rectificació, sinó perquè se'n faci un nou estudi.

El senyor Odena agraeix les explicacions de la Presidència, les quals el satisfan, i el dictamen retorna a la Comissió de Foment.

Dictamen de la Comissió de Mercats que va quedar damunt de la

(Segueix a la 4.ª pàgina)